

Родена съм на 14 декември 1966 година в гр. София. Нарекли са ме Калина. Името само си дошло, защото имам по-голям брат Явор и дядо-Славейковият стих някак зазвучал на майка ми. През ранните ми юношески години ми се залепи прякорът Джо. Все още така ми викат старите ми приятели, но много обичам името си – Калина. Живея на тази земя вече почти 55 години. За това време се порадвах на щастливо детство, трудно юношество и на един много истински и пълноценен живот, като цяло. Отгледах четири момчета. Двама от тях родих, а двама просто получих в наследство от починалата съпруга на втория ми мъж. Радвам се на развитието им и на това, че са добри хора.

Корените на семейството ми по двете линии са български и православни, но моите родители бяха атеисти. Майка ми е ядрен химик, учен, а баща ми беше журналист и поет, един от основателите на творческия колектив Трендафил Акациев още в края на 50те. Реших да се кръстя тайно в църквата св. Илия в Казанлък, когато бях на 19 години. По-късно получих и две посвещения от моите йога учители в Индия, както и посвещение в традициите на мистичното християнство.

От първи до четвърти клас живях и учих в Москва, където баща ми беше на работа. От тогава руският език и култура са ми като втори родни. Завърших руската гимназия А.С. Пушкин в София, а после учих и Руска Филология в Софийския университет. В първите ми трудови години работих като преводач от и на Руски език. И до днес смятам преводаческия труд за моя първа професия.

По-късно (1996 г.) с бившия ми съпруг Станислав Раковски открихме и 13 години стопанисвахме прочутия столичен ресторант *Отвъд алеята Зад шкафа*, както и прилежащата към него сцена *Отвъд Алеята На тавана*. През 1992 година започнах своята лична йога практика, а тя ме отведе в Индия и на още много интересни места. От 2005 година практикувам японския терапевтичен масаж Юмейхо, който сега е мое основно занятие. Имам Пети преподавателски дан в Юмейхо, изпитът за който пък ме отведе в Япония. Йога и Юмейхо учител съм. Все още превеждам от руски и английски на семинари, понякога и писмено.

Съосновател съм заедно с Биляна Савова на фондация *МС – Мога Сам*, която да популяризира всички алтернативни методи за лечение на множествена склероза и други автоимунни заболявания. Съавтор съм (заедно с Биляна Савова и Лилия София Попганчева) и съм водещ на трансформиращата програма *План да бъда*, която има вече 13 издания. В рамките на дейността на фондацията имам издадена книга с мои стихове и проза *“Последното научно перо”*.

Обичам всички езици и все се захващам с някой нов, ей така, за гимнастика на ума. Обичам да пиша и да пея.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот до сега?

Детството. Прескачането на оградите, зимните кънки, покорените дървета... Времето, в което не усещах гравитацията. И после – времето на осъзнаването – когато гравитацията и левитацията се сприятелиха, и стана леко и радостно по един нов начин.

Кое е най-трудното нещо, което си преживяла?

Тежките отношения между родителите ми... Накърненото усещане за хармония, за смисъла на любовта, за взаимността... Още много тежки моменти преживях по-късно в живота, заради тази рана.

В какво вярваш?

Вярвам във възвишената същност на човека. Вярвам в промяната и във вечното движение. Вярвам в оздравителната сила на осъзнаването.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Всичките си големи мечти постигнах: имах кон, имах ресторант, пях в хор с най-добрите диригенти, пътувах много, станах майстор в занаята си, отгледах децата си и се сприятелих с тях, учих йога в Индия, съзерцавах тавана на Сикстинската капела, поклоних се на гробовете на любимите ми поети...

Веднъж един скептик ми каза: сбъднатите мечти са компрометирани мечти. Радвам се, че за мен това не се оказа вярно. Всичките ми сбъднати мечти са светлинки и вечна вътрешна радост, живо богатство. Мечтая да запазя способността си да мечтая. Надявам се светлината на моите сбъдвания да зарежда Земята и

всички нейни обитатели с вяра, надежда, любов и мъдрост... завинаги.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Не, няма. Винаги намирам време за важните неща. Времето е тъй мистично разтегаемо!

Съжеляваш ли за нещо в миналото?

Не, не съжелявам за нищо. Тъжно ми става, като си спомня как съм подменяла истинския смисъл на любовта с ревност, зависимост, страх, но ценя тези уроци. Не съжелявам за тези опитности. Те са пътят към истината.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Да, много е важна. Прошката е другото име на свободата.

Повече в миналото, настоящето или в бъдещето живееш?

Най-трудно е да се живее в настоящето, нали? На това трябва да се научиш. Когато се научих, започнах да ценя и обичам всички аспекти на времето – веселите и тъжните мелодии на миналото, ефирната полифония на бъдещето, ритъмът на настоящето, целият този нестихващ възшебен концерт на живота.

Харесва ли ти нашето време?

Да, харесва ми. Имаше периоди в живота ми, когато все исках да съм в друго време. В детството исках да съм в любимите си приказки. После в приключенските романи. После като битник да прекосявам Америка на стоп. После като хипи да късам призовки за вьетнамската война пред Белия дом или да крещя до припадък на концерт на Бийтълс... Сега усещам всичките си копнежи като вътрешна реалност. Приказките са вечни и аз съм в тях, борбата за

свобода, справедливост и равенство е вечна и аз съм в нея, музиката е вечна и резонира в мен.

Времето е такова, каквото трябва да бъде, и аз съм в него изцяло – без осъждане, без съжаление... Вярвам, че лично аз съм отговорна за това какво разказва времето.

Има ли място и пътуване, на което държиш най-много?

Да. През 2015 година с мои руски приятели организирахме пътешествие в Хакасия и Тува – Сибир, Енисей, Саяните и географския център на Азия. Не си спомням друго време, тъй уплътнено с възторг и щастие от простия факт – да бъдеш там. На тръгване (след двадесет дни на сливане с тези земи) се вкопчих в пясъчливата почва на тувинската степ и заплаках, чувах ясно всеки удар на сърцето си, усещах как боде гръдната ми кост амулетът от мечи нокът, с който ме закичи старият тувински шаман Лазо Мангуш и каза:

„Сега вече никой не може нищо лошо да ти направи.“

Разбира се, че не може, Лазо, сега вече съм в Доброто завинаги.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи.

Обичам Живота. Той е... любов, движение, истина.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Небето. Няма по-лековито нещо за мен от това да гледам небето... Колкото може повече небе... Когато е чисто синьо, когато е облачно, когато е звездно. Също толкова обичам да гледам огъня, но той идва от слънцето, така че пак е от небето.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

В близост до сродни души. До хора от моето духовно семейство. И сред природата.

Какво ти дава сили да продължиш напред в трудни моменти?

Вярата. Небето. Музиката. Близостта на сродните души. Поезията. Възвишеността.

Кои хора са ти оказали най-голяма подкрепа и влияние?

Подкрепа и влияние ми се струват две различни неща. Но и за двете съм благодарна на най-близката ми приятелка Цветелина, която е с мен от ранното детство, та и до днес. Изключителен спътник в живота, любящо, мъдро, щедро, талантливо човешко същество. Един такъв човек за живота е достатъчен... А съм щастлива да имам и още такива добри приятели от по-късни периоди в живота си.

Влияние...? Изкуството и всички негови посланици, пророци, писатели, художници, поети, музиканти, режисьори и актьори, фотографи, философи... Какъв ли щеше да е животът ми без тях... Трудно ми е да си представя. Щях да съм просто едно безгрижно дете на Природата.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

И без да искам, всичко непрекъснато се променя. Аз самата също. Вслушвам се в потоците на промяната и ги следвам. Старая се да ги поддържам чисти и игриви, така че да ми носят радост.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Смъртта е портал, който очаква всеки от нас без изключение. Отнасям се към нея с респект и уважение, но нямам страх. Всеки

следващ миг е едно приближаване до портала. Надявам се да го стигна с чисто сърце и по човешки достойно изминат път.

Вярвам, че животът е вечен и че смъртта само го трансформира, обогатява, осмисля.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Радостта. Тишината. Вслушването.

Какво е за теб самотата?

Липсата на връзка със себе си.

Какво ти дава представа за вечност?

Движението и небето.

Кое е доброто, което са сторили за теб и няма да забравиш?

Веднъж, в един труден житейски момент, се изкатерих безразсъдно по един сипей до острия ръб на една пясъчна скала край Мелник. Горе осъзнах, че е толкова високо и стръмно, че няма да мога да сляза. Хвърлих раницата си, за да не ми тежи и тя се сурна в бездната, вкопчих се в едно малко дръвче, което израстваше от ръба, виждах невероятната гледка към стелещите се пясъчници, небето и започнах да се моля... спонтанно, както става в такива моменти. Сетих се за едно момче, с което се запознах в гората, преди да тръгна нагоре. Поговорихме си. Той ми разказа, че е от Мелник, че служи като Синя каска и скоро заминава за Босна на война, а сега събира сили в родните гори край Мелник. Помислих си, че може би ще ме чуе, ако викам за помощ. Започнах да викам. След малко го видях да се изкачва към мен. Бързо и сигурно. Беше израснал по тези скали, гори, сипей, беше войник. Стигна до мен, гледаше ме с недоумение, как съм стигнала до този ръб. Житейски погледнато, наистина бях на ръба, а това ми изкатерване си беше чист самоубийствен импулс. Обясни ми как ще слизаме. Той стоеше с гръб към пропастта и

правеше много малки стъпки надолу, а аз трябваше да слагам стъпалото си върху неговото. И така, стъпка по стъпка слязохме обратно в уютната, тиха и дружелюбна гора. Поговорихме си още малко. Благодарих му, че ми е спасил живота. Каза, че това му е работата, сбогува се и изчезна сред дърветата. Никога повече не го видях. Оттогава твърдо вярвам в ангелите-пазители. Благодаря им всеки ден за вярната служба. Неведнъж са ме спасявали.

Какви чувства изпитваш най-често?

Радост, спокойствие, благодарност. Понякога раздразнение, но в негативна посока – не повече от това.

Ако можеш да прегърнеш някой, който не можеш – кой би бил това?

Фьодор Михайлович Достоевски. Веднъж скитах по една малка уличка в Санкт Петербург и се натъкнах на паметна плоча: „В този дом живя и твори Ф. М. Достоевски през годините...“ Спрях и не помня колко време стоях права, залепила гръб на стената под плочата. Потънах в спомени и благодарност за вселената, която ми е подарил, за тази алхимична пещ на неговото слово, която претопява всяко зло в добро, всяко неверие във вяра, всичко грозно в красота, всяка омраза във всеопрощение и любов. Да, бих искала да го прегърна и да помълча.

Какво е щастието за теб? Опиши един свършен ден...

Щастие е да чувам песента на дъха си и тази на сърдечния ритъм. Всеки миг, в който получавам този подарък от живота е свършен.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите?

На дете: играй и мечтай. На големите: станете добър родител на вътрешното си дете, обичайте го и го хвалете, нека да му е топло,

добре да се е наспало, да е сито, за да може да играе и да мечтае на воля и до последен дъх.

Какво може да те разплаче?

Разплаква ме смъртта на любими хора, а също и възвишеността, красотата.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Винаги се усмихвам, когато срещна погледа на дете, усмихвам се на всяка срещната котка или куче, на дърветата... много се усмихвам.

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Доста е подреден, но щом дишам, значи има още за подреждане. Виждам едни малки празноти в къшечката на женствеността, на любовта, на партньорството... Колкото са по-малки, толкова по-трудни ми се виждат за запълване. Ювелирна работа е извайването на живота.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Късмета. Късмета да се родя в мирно време, на прекрасно място, да съм здрава, да имам точно тези родители, да имам здрави и умни деца, добри приятели. Благодарна съм на интуицията си и на огромната огнена енергия, с която съм родена.

Цена най-много смелостта да живееш.

Калина Радичева

~

www.youtube.com/watch?v=VcYMVdeBSIo

www.facebook.com/watch/?v=356823725003394

<https://mogasam.org/>

<https://www.plantobe.net/>

~

*Интервюто е осъществено за проекта на Кристина Митева – „ЕДИН
ОТ НАС СПОДЕЛЯ“:*

<http://www.oneofusshares.com/>